

Въ китния и хладенъ лѣсъ за тѣхъ се откриваше новъ източникъ отъ игри и лудории.

Петко, каза Наталия, я погледни тамъ, между онѣзи зелени клончета, на онова старо и високо дърво, какъ хубаво е извито едно птиче гнѣздо.

Петко обърна погледа си по направление, косто му сочеше ржчичката на неговата сестрица.

— Ахъ, да, колко е хубаво, каза той и въздъхна.

— А защо въздишашъ, го попита Наталия?

— За това, че е високо и недостъпно!

— Но ти си добъръ гимнастикъ, па при това си още ловкъ и лекъ.

Не се плаши... Ще си имаме малки пиленца... Па колко добръ ще е, ако хванешъ и майка имъ.